

saa har Ministeren igaar selv oplæst, hvad Udvalgsbetænkningen indeholdt derom, men jeg skal tilføie, at der stod jo ogsaa i Motiverne til Regjeringens Lovforslag, at Tilfludet af sig selv vilde falde bort, naar Fristen udløb. Denne Frist var da paatænkt at skulle vare 10 Aar, men det Samme maa selvfølgelig gjælde, om Fristen end blev forlortet til 2 Aar. Derved er Stillingen bleven den, som Udvalgsbetænkningen ifjor udtalte, nemlig, at hvad man end siger om § 8 i Loven af 1862, saa er der fuld Frihed med Hensyn til Stutteriets Størrelse og de Omkostninger, det maa forvolde; med andre Ord: der er fuld Frihed for Rigsdagen til paa Finantsloven at bevilge eller nægte dette Beløb og dermed indirekte afgjøre Stutteriets Skæbne. Naar forøvrigt det ærede Medlem (Scavenius) har sagt, at saadanne Udtalelser, Forudsætninger osv. ikke kunde komme i Betragtning ligeoverfor en Lovs Bogstav, saa vilde det være ganske rigtigt, hvis Talen var om at føre en Proces for Domstolene; men naar derimod Talen er om en Forhandling mellem Regjeringen og Rigsdagen, da maa der tillægges saadanne Forudsætninger og Udtalelser den allerførste Vægt. Hvad vil da Følgen blive af at vedtage Fleertallets Forslag? Jeg troer nu, at det vil udvikle sig ganske naturligt af sig selv, og at den ærede Indenrigsminister som en forstandig Mand, der veed at handle efter Conduite, nok vil vide at komme ud af det, uden at der behøves nogen udtryffeligg Bestemmelse derom. Han har jo i Henhold til § 8 i Loven af 23de Januar 1862 sin Stutterigaard paa 500 Tønder Land, men paa en saadan Gaard skal man ikke længe kunne holde et Stutteri, selv ikke et saa ubetydeligt som det nærværende. Han vil altsaa blive nødsaget til at indskrænke dets Omfang og Bekostningerne derved meget betydeligt, og det følger af sig selv, at hvis det nuværende Stutteri er for ringe til at have Betydning for Landets Hestavl, saa vil et saadant Diminutiv-Stutteri være en reen Patetelighed. Den ærede Minister vil derfor som forstandig Mand engang i Løbet af næste Finantsaar — det behøver jo ikke at sies i Qui og Hast — naar han synes, at der er

god Vællighed dertil, affædige Stutmesteren med Bentepenge og sælge det levende og døde Inventarium, og den Indenrigsminister, der handler saaledes paa Grund af, at Rigsdagen ved Finantsloven har nægtet det nødvendige Beløb til at fortsætte Stutteriet, vil saa langt fra have paadraget sig Ansvar, at han tvertimod vil have fortjent Rigsdagens fulde Tak for at have skaffet os af med en Institution, som, naar der ikke er Penge til at holde Heste for, er aldeles overflødig. — Jeg skal dernæst omtale en anden Indvending, der er fremkommen ligeledes saavel fra det ærede Medlem for Præsto Amts 1ste Valgkreds, som fra den ærede Minister, der idag har gjentaget den. Det er den Indvending, hvorfor man dog ikke vil vente blot i 2 Aar. Om 2 Aar skal Loven af 23de Januar 1862 undertastes en Revision, og det synes da, siger man, noget forceret, at man nu ved en Votering vil afgjøre Spørgsmaalet om Stutteriet, istedetfor at lade den fulde Tid af 10 Aar, som denne Lov er given for, udløbe, og saa tage hele Spørgsmaalet om Understøttelse til Hestavlens Fremme under Behandling paa een Gang. Jeg tilstaaer, at denne Indvending er efter min Mening den vægtigste af dem, der ere fremkomne mod Fleertallets Forslag, og jeg vil sige, at, hvis der er Medlemmer, der, skjøndt de have nogen Mistviol om Stutteriet, dog paa Grund af dette Hensyn ville endnu i disse 2 Aar stemme for Bevillingen, saa tør jeg ikke kalde det uforstandigt, og jeg vil tilføie, at hvis Sagen ikke havde den Historie, den har, saa vilde jeg følge den ærede Minister i dette Punkt, og Thingets Fleertal vilde vistnok gjøre det samme. Men Sagen er netop den, at man her ikke maa glemme denne Stutterisags Historie, man maa ikke glemme, hvad der er skeet siden 1862. Er det dog ikke mærkeligt, at man allerede 3 Aar efter, at denne Lov blev given, tog sig paa ved en ny Lov at gjøre en saa indgribende Forandring dert, at man ganske vilde nedlægge Stutteriet, og det var ikke alene Folkethinget, men ogsaa det conservative Landssting — ganske vist ikke det nuværende, men dog et ret konservativt Landssting — gik med dertil. Men, hvad var der da skeet, som gjorde dette?